

EL MEU AMIC ALFONS

Era un amic d'infantesa. Des de molt petits ens juntava germanor d'idees i sentiments tant perfecte... que ns motivà una separació pausada pero fatal: ens havíem arribat á compendre quelcom i, en lo que toca á la comprensió, *quelcom* ja es *massa*.

No obstant, ens estimavem sempre igual, fins ens abraçavem quand ens veiem, si be l'ansia de veure-ns disminuint poc-á-poc, va arribar á deixar de moure els nostros desitjos.

En una cosa ns diferenciavem,—que no ving jo aquí am la pretensió de presentar un cas d'igualtat absoluta—, i era en diverses manifestacions del nostre caràcter; ell era més impetuós, tenia més amics i sabia més prompte que jo totes les noves.

Vingué un dia—després d'haver-ne passat molts sense veure-ns,—en que ns trobarem casualment.

Me va sorprendre. En apariència, havia envellit deu anys en un parell de mesos.

Li vaig notar una mirada més reflexiva, més fonda; una parla més calmosa, havia perdut molt aquelles maneres mímiques que donavan un tó tant especial á la seva figura... i fins les sabates, aquelles sabates qu'altre temps ostentaven un llustre enlluernador, apareixien ara totes tristes, clivillades i polsoses.

Qu'es trist—me va dir—despertar en un catre quand s'ha somniat la gloria!

I aqueix prólec de confiança, d'aquelles confidències que fem fins á persones am qui no ns lliga més atracció que la d'una amistat fresca, mai sigui sino pera consolar-nos, em produí un efecte tant chocant, que á no ser per aquell aire de venerabilitat qu'havia adquirit el meu amic en el temps en que no ns havíem vist, no sé si hauria pogut contindre una rialla d'èxit pera la seva sortida.

La confiança va arribar am pas grave i imponent.

Me va parlar d'un desengany d'amor, d'un intent de suïcidi del que ara sen donava vergonya, del fals concepte en que havia tingut á la dona i d'un escar-dot d'escepticisme que comensava á brotar en el seu cor.

Jo l'escoltava conmogut, perque, després de tot, no deixava de compendre que l'Alfons, amb el seu cor tant noble, havia tingut que sofrir molt devant d'un desengany d'aquesta classe.

—Mira, noi,—li vaig respondre;—has de tenir en compte que n la dona, s'hi deu haver de buscar més la forma, perque l fondo, quand hi és, resulta fosc, fins al extrem de no veure-s-hi res si la llum de la poesia no ha pogut entrar-hi.—Aixó es lo que vaig tractar jo, il·luminar aquell fondo misteriós am la tebia claror de la poesia. Pero, figurat que un dia

estavem els dos sols i, aprofitant la ocasió, me treu de la butxaca una poesia qu'havia compost per ella. Quina la vaig haver feta!... Se m gira d'esquena, amb el cap cotxo, i'm diu: «*Baya* una oportunitat! no sabs que á mi *no m'hi has de vindre* amb aqueixas tonterías? Ves si pots compondre algun geroglífich que, al menos, amb aixó hi podria passar un ratet á les vetlles. Y si pot ser comprimit, millor.»

I jo que encara que vosoltres digueu que ting quelcom de geroglífich, no pug comprimir me la majoria de les vegades, devant d'aquella profanació, m en vaig cap á casa, deixant-la tant parada, que van seguir una pila de dies, sense que la seva imatge aparegués derrera ls vidres de casa seva.

Vam tornar á fer les paus, però, tot fou en vá, molts cassos semblants al citat, se van succehir poc-á-poc, fins que al últim, cansat ja d'aquella lluita dels meus sentiments, li vaig escriure una carta, am tot el fel de la meva desilusió, dihent-li que *no valia la pena*. Per esborrar aqueix amor del meu cor, hai lluitat molt i casi en vá. No pug oblidar aquella figureta capritxosa am les voluptuositats que m feu somniar i que, malgrat jo, somnió encara....

Ting un projecte,—va prosseguir;—vull fugir d'aqueixa societat quin ambient. m'asfixia, vull estar sol. Hai pensat anar-me-n á viurer á qualsevol poblet insignificant i allí se m remourá l desitj de viurer que ha començat á abandonar-me.»

El vaig veurer decidit á realisar l'aital projecte i comprenent ó, millor dit, no comprenent que és més natural, si buscar la pau ó la ventura, li vaig aprovar, i'ns varem despedir de la manera més sentida.

Transcorreguts uns quants mesos, me trobo á casa amb una carta del Alfons fetxada á N; me feia saber que aquella rústica societat li era més simpática que la nostra i'l tenia en millor consideració, i que, des d'aquella soletat, recordava'l passat de la seva existencia, com se recorda un somni ont hem jugat un paper ignoscent.

Tota la carta tenia un regust de fillosofia importuna, sobre tot pera mí. Em feia un efecte semblant al que deuria produhir á un agonitzant, recordar-li les ventatjes que té'l viurer.

Pero lo que n diríem el *clou* d'aquella carta, consistia en un sentiment dolcíssim que panteijava esporuguit al final dels seus conceptes. Era l'aubada d'un sol d'amor que s'iniciava en el cel agrisat de la fantasia del Alfons. I com s'anuncien les *reprises* d'un obra de mal éxit, aixís mateix el meu amic no gosava manifestarse am tota franquesa i tota tancava el seu sentiment en un nuvol silenciós d'apocament.

F. Cubells i Florenti.

(Seguirá.)